

■ Bogen "Ballegaard"

Ved: Grete Tange

Samtale med Mogens Ballegaard i anledning af udgivelse af bogen "Ballegaard".

Den 19. september udkom Mogens' bog om hans forældre. Den udkom netop den dag, fordi det da var 67 år siden, at det danske politi blev taget af tyskerne. Hvorfor det betyder noget, vil fremgå af interviewet.

Hvorfor begyndte du at skrive den?

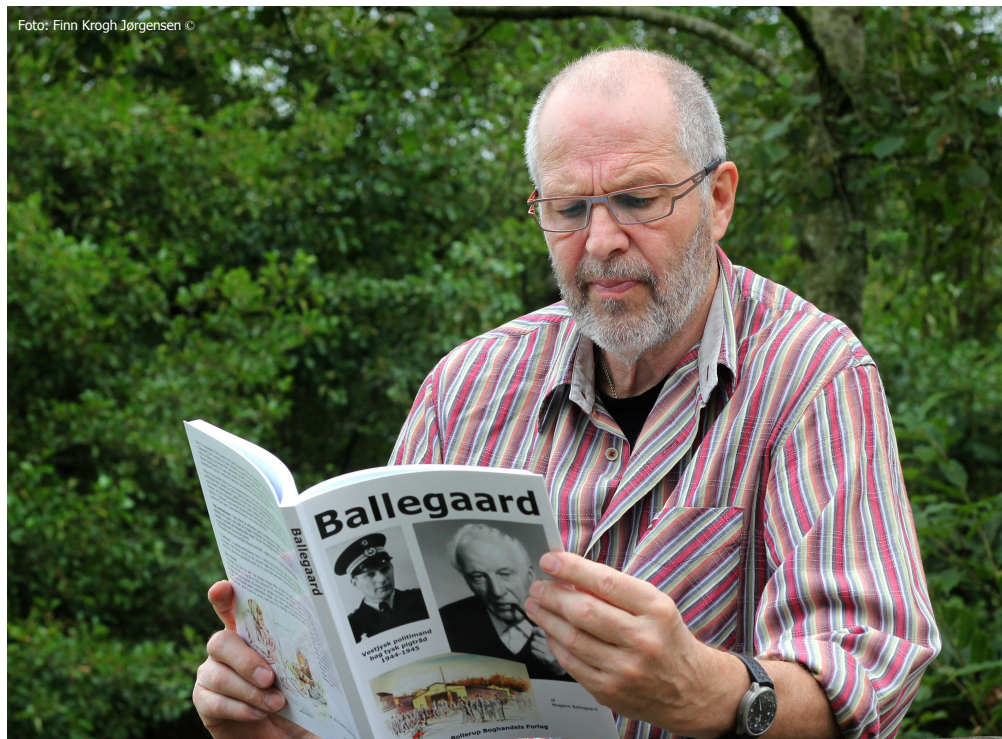
Jeg begyndte at skrive den, fordi de oplevelser, som min far havde i fangenskabet i Tyskland ikke skulle glemmes. Jeg mener, det er vigtigt, at det bliver fortalt, at danske mænd og kvinder blev ydmyget og fornedret i sådan en grad, som trodser enhver beskrivelse. Min far var en af de 2000 betjente, der blev taget den 19. september 1944. Man kunne håbe, at man ved at læse bogen får øj-

nene op for, at en sådan gru aldrig mere må finde sted.

Hvornår begyndte du på dette projekt?

Jeg begyndte allerede i 1993, hvor jeg havde nogle samtaler med min far, som jeg optog på bånd. På dem fortæller han om nogle af de forfærdelige oplevelser, som han havde dernede. Disse bånd har jeg så skrevet af gennem årene, når jeg fik tid. I begyndelsen var det meningen, at det skulle være ene og alene til familien, så den vidste, hvad der var foregået i de tyske koncentrationslejre, men da jeg først var kommet i gang, begyndte min far at fortælle om sin barndom, skolegang og hans vej ind i politiet, samt de aktiviteter som han deltog i, i modstandsbevægelsen, så det syntes jeg også skulle med. Endelig et kort afsnit om mine forældres liv efter 1945.

Foto: Finn Krogh Jørgensen ©

Da jeg var kommet i gang, følte jeg, at det var vigtigt også at fortælle om min mors liv, mens min far var interneret. Hun gik jo herhjemme og vidste ikke, hvor han var, og hvordan han havde det, for hun hørte ingenting i lange perioder, og når der endelig kom brev, var det blevet censureret af tyskerne. Det gjorde det ikke lettere for hende, at hun havde et par tvillinger, og at hun ventede mig. Alle disse ting bad jeg hende derfor om at fortælle, så man kunne få et indtryk af livet for familien hjemme i Danmark.

Hvilke kilder har du brugt?

Jeg har brugt det, som mine forældre har fortalt mig og deres brevveksling. Komiteen for Internerede Danske Polititjenestemænd er en anden kilde, som jeg har brugt. Den kunne nemlig - i nogen grad via Røde Kors - fortælle noget om, hvordan det gik i Tyskland, og "komiteen" sendte 14 breve til min mor i de knap otte måneder, hvor min far var interneret. Disse breve måtte ikke offentliggøres, men det fremgik af dem, hvor de internerede var, hvilke pakker der måtte sendes til dem og en smule om, hvad der skete med dem. Disse breve er også med i bogen.

En anden kilde er et interview i Dagbladet den 6. juni 1945, hvor min far fortæller om det, som han har været igennem, og det, han der fortæller, svarer nøje til det, som han fortæller næsten 50 år efter til mig. Derfor tror jeg, at det han var vidne til, prentede sig så dybt i hukommelsen, at det glemte han aldrig. Af den grund og fordi jeg har læst andres beretninger, tror jeg, at hans beretning er i overensstemmelse med de forhold der herskede.

Til sidst har jeg fået en af min fars kollegaer til at fortælle, hvordan min far var som betjent, når der skulle opklares sager, og hvordan han behandlede mistænkte.

Hvordan har du samarbejdet disse kilder?

Fra starten skrev jeg de forskellige oplysninger

ger i hver sin afdeling: Min far for sig, min mor for sig osv., men forlæggeren mener, at de burde mikses, så man hører, hvad der sker hos familien i Danmark og umiddelbart derefter, hvad der foregår hos de internerede i Tyskland, så begivenhederne foregår i kronologisk rækkefølge. Det har været et stort arbejde, og det var lidt af en overvindelse for mig at skulle ændre på det oprindelige projekt, for jeg syntes, det var at gøre vold på mit manuskript. Nu da det er gjort, kan jeg godt se, at det er den rigtige måde, at gøre det på, for hele bogen bliver mere læsevenlig ved det.

Hvordan har du afgjort, hvad der skulle med, og hvad der skulle udelades?

Jeg har været meget tro mod de oplysninger, som jeg har fået via samtalerne, og jeg har også ment, at det skulle være mine forældres historie, som de har fortalt. Derfor har jeg ment, at alt væsentligt skulle med, og det er det. Mine forældre har måske fortalt noget andet til mig, end de ville have fortalt til en journalist, men jeg føler ikke, at jeg har gået dem for nær, så de har følt sig udleveret. Alligevel ville min mor blive ked af, at den oprindelige bog skulle læses af andre end familien. Så selvom der er kommet mange opfordringer om at udgive bogen, så bliver den først udgivet nu, efter både min fars og min mors død.

Har du haft nogen sparringspartnere?

Nej, jeg har alene skrevet den første bog til familien, og den omarbejdning, som nu er kommet på gaden, har jeg også selv skrevet efter samtaler med udgiveren. Min bror har dog læst korrektur, så nogle formuleringerne er blevet rettet. Men med hensyn til sproget har jeg ladet både min fars og mors fortælle-måde gå igen i beretningen.

Har du fået overraskelser af positiv eller negativ art under arbejdet?

Nej, de fleste ting, som der bliver fortalt om, havde jeg faktisk hørt min far fortælle om

ved middagsbordet da vi var børn, men et billede, som stod stærkt for min far var, da han var i Buchenwald, hvor han gik op til krematoriet og så de stabler af lig, der lå foran porten. Han var ikke nede i torturkælderen, der var nedenunder krematoriet.

I forhold til andre, specielt jøderne, blev de danske betjente behandlet nogenlunde godt. Han har dog fortalt om, hvordan de var ”indkvarteret”, hvor 10 mand skulle sove på 280 cm brede hylder, hvilket betød, at de havde 28 cm hver. Derfor var det nødvendigt, at de skulle vende sig på en gang. De kunne heller ikke stå på gulvet på en gang, så når de skulle spise, måtte nogle ligge på sovehylderne.

Hvordan har du arbejdet på bogen?

Jeg husker ikke nøjagtigt hvordan, men samtalerne med min far og mor begyndte som sagt i 1993, men først i 2007 gjorde jeg en kraftig indsats for at få den første bog gjort færdig. I 2001 har jeg dog besøgt min fars svoger på Fyn, hvor han har fortalt noget, som også er gengivet, så på det tidspunkt har jeg også arbejdet på den.

I øvrigt mener jeg ikke, at der er nogen af de mennesker, der bliver nævnt ved navn, som kan føle sig forurettet over det, der blive fortalt om dem.

Har det været besværet værd?

Det har overhovedet ikke været et besvær, tværtimod. Jeg har været enormt glad for at lave den. Det har været vigtigt for mig at fortælle det både af hensyn til selve de historiske begivenheder og overfor min familie. Jeg har faktisk glædet mig, hver gang jeg har haft tid til at arbejde på den, og jeg synes også, at jeg er kommet nærmere på mine forældre igennem den.

Det skal også nævnes, at min kone Helle har været meget generøs over for mig når jeg har arbejdet med de to sæt bøger.

Hvad håber du, der kommer ud af denne udgivelse?

Jeg håber den bliver solgt, for jeg synes det er vigtigt, at andre får indblik i de begivenheder, som er omtalt både under krigen og derefter. Især giver den et indblik i, hvordan det har været at være et almindeligt menneske under de forhold, som krigen skabte.

Som fortalt udkom bogen den 19. september, og den kan nu købes i boghandlen eller lånes på biblioteket.

Se evt. www.ballegaard.dk ■

Kultur og Samvær

Torsdag den 13. oktober kl. 19.00 på Grønbjerg Friskole

Ud af Grønbjerg Skole og hvad så?

Ragna Lauridsen er datter af Grethe og Sv. Erik Lauridsen, Bymarken 7

Ragna er uddannet jordemoder og arbejder som sådan i Norge.

Familien, med hendes norske mand og tre børn bor i en forstad til Stavanger.

Hun kommer og fortæller om sit liv fra skoletiden og indtil nu.

Kaffepause midt på aftenen - alle er hjertelig velkommen!

Tilmelding senest onsdag d. 12. oktober i Brugsen eller tlf.: 97 38 40 20

Med venlig hilsen bestyrelsen....